

Sprawa C-205/21

**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożonego zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem**

Data wpływu:

31 marca 2021 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Specializiran nakazatelen syd (Bułgaria)

**Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie
orzeczenia w trybie prejudycjalnym:**

31 marca 2021 r.

Wnioskodawca:

Ministerstvo na wytresznite raboti, Główna direkcija za borba s organiziranata prestypnost (ministerstwo spraw wewnętrznych, główna dyrekcja ds. walki ze zorganizowaną przestępczością)

Podejrzana:

B.C.

Przedmiot postępowania głównego

Obowiązkowa rejestracja kryminalistyczna podejrzanych o popełnienie umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego, dotycząca ich danych biometrycznych i genetycznych.

**Przedmiot i podstawa prawna wniosku o wydanie orzeczenia w trybie
prejudycjalnym**

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zostaje złożony na podstawie art. 267 akapit pierwszy lit. b) TFUE.

Pytania prejudycjalne

1. Czy ważnie transponowano art. 10 dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)] 2016/680 [z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłającej decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW], poprzez powołanie się w prawie krajowym – w art. 25 ust. 3 i art. 25a Zakon za ministerstvo na vytresznite raboti (ustawy o ministerstwie spraw wewnętrznych) – na podobny przepis zawarty w art. 9 rozporządzenia [Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)] 2016/679 [z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych)]?

2. Czy w wypadku sprzecznych przepisów krajowych dotyczących dopuszczenia do przetwarzania danych genetycznych i biometrycznych dla celów rejestracji policyjnej przestrzegany jest wymóg określony w art. 10 lit. a) dyrektywy 2016/680 w związku z art. 52, 3 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w odniesieniu do przewidzianego w prawie ograniczenia integralności osobistej i ochrony danych osobowych[?]

3. Czy przepis prawa krajowego – art. 68 ust. 4 Zakon za Ministerstvo na vytresznite raboti, w którym przewidziano obowiązek sądu zarządzenia przymusowego zbierania danych osobowych (fotografowania, daktyloskopii i pobierania wzorów profilu DNA), jeśli podejrzany o popełnienie umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego odmówi dobrowolnej współpracy przy gromadzeniu tych danych osobowych, bez możliwości dokonania przez sąd oceny, czy istnieją poważne podstawy, by przypuszczać, że osoba ta popełniła przestępstwo będące przedmiotem oskarżenia – jest zgodny z art. 6 lit. a) dyrektywy 2016/680 w związku z art. 48 karty?

4. Czy przepis prawa krajowego – art. 68 ust. 1–3 Zakon za Ministerstvo na vytresznite raboti, w którym przewidziano jako ogólną regułę fotografowanie, daktyloskopię i pobieranie wzorów profilu DNA od wszystkich podejrzanych o popełnienie umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego – jest zgodny z art. 10, art. 4 ust. 1 lit. a) i c) oraz art. 8 ust. 1 i 2 dyrektywy 2016/680?

Przepisy i orzecznictwo Unii Europejskiej

Karta praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, C 202, s. 389) (zwana dalej „kartą”).

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku

z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych (Dz.U. 2016, L 119, s. 1) (zwane dalej „rozporządzeniem 2016/679”).

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłająca decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW (Dz.U. 2016, L 119, s. 89) (zwana dalej „dyrektywą 2016/680”).

Prawo krajowe

Nakaztelen kodeks (kodeks karny, zwany dalej „NK”);

Nakazatelno-procesualen kodeks (kodeks postępowania karnego, zwany dalej „NPK”);

Zakon za Ministerstvo na wytresnite raboti (ustawa o ministerstwie spraw wewnętrznych, zwana dalej „ZMWR”);

Zakon za byłgarskite liczni dokumenti (ustawa o bułgarskich dokumentach tożsamości);

Zakon za zashtita na licznite dannii (ustawa o ochronie danych osobowych);

Naredba za reda za izwyrshwane i snemane na policejska registracija (rozporządzenie w sprawie trybu dokonywania i gromadzenia rejestracji policyjnych).

Zwięzłe przedstawienie okoliczności faktycznych i postępowania głównego

- 1 W dniu 24.3.2021 R. zamestnik direktora na Główna direkcija za borba s organiziranata prestypnost kym Ministerstvo na wytresnite raboti (zastępca dyrektora głównej dyrekcji ds. walki ze zorganizowaną przestępczością przy ministerstwie spraw wewnętrznych) złożył wniosek do sądu odsyłającego w trybie art. 68 ust. 5 ZMWR i art. 11 ust. 4 Naredba za reda za izwyrshwane i snemane na policejska registracija. Przedmiotem tego wniosku jest przymusowe dokonanie rejestracji policyjnej w odniesieniu do podejrzanej B.C.
- 2 Toczy się postępowanie karne w związku z uchylaniem się od ustalenia i zapłaty zobowiązań podatkowych określonych w Zakon za danyk wyrchu dobawenata stojnost (ustawie o podatku od wartości dodanej) przez dwie spółki handlowe – czyli przestępstwem określonym w art. 255 NK.

- 3 W dniu 1.3.2021 R. wydano postanowienie, w którym postawiono zarzuty B.C. Jej czyn został zakwalifikowany jako uczestnictwo, wraz z jeszcze trzema osobami, w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu wspólne popełnianie na terytorium kraju, w celu uzyskania korzyści majątkowych, przestępstw określonych w art. 255 NK, co zakwalifikowano zgodnie z art. 321 ust. 3 zdanie drugie pkt 2 w związku z art. 321 ust. 2 NK. Postanowienie to przedstawiono jej w dniu 15.3.2021 R. B.C. broniła się sama, bez udziału adwokata.
- 4 Natychmiast po przedstawieniu zarzutów wezwano ją do okazania współpracy przy realizacji rejestracji policyjnej, a mianowicie poddania się daktyloskopii, fotografowaniu i pobraniu wzoru profilu DNA. Ze względu na to, że odmówiła, w tym samym dniu, 15.3.2021 R., wypełniła formularz, będący oświadczeniem, w która wskazuje, że powiadomiono ją o istnieniu podstawy prawnej do dokonania w odniesieniu do niej rejestracji policyjnej zgodnie z ZMWR. W tym oświadczeniu formalnie stwierdziła ona, że nie zgadza się na daktyloskopię, fotografowanie i pobieranie wzoru profilu DNA. Nie uzasadniła braku zgody.
- 5 Takich czynności rejestracji policyjnej nie dokonano w odniesieniu do niej, a zamiast tego organ policji wniósł wniosek do sądu odsyłającego.
- 6 We wniosku organ ten wskazał prowadzone postępowanie karne; stwierdził, że zgromadzono wystarczające dowody winy podejrzanych, w tym B.C.; wskazał, że formalnie przedstawiono jej zarzut popełnienia przestępstwa określonego w art. 321 ust. 3 zdanie drugie pkt 2 w związku z art. 321 ust. 2 NK; że odmówiła poddania się daktyloskopii, fotografowaniu i pobieraniu wzorów profilu DNA; przywołał przepisy ustaw (art. 68 ust. 1 ZMWR i art. 11 ust. 4 Naredba za reda za izwyrshwane i snemane na policejska registracija); wniósł o nakazanie przymusowego dokonania tych czynności (daktyloskopii, fotografowania i pobierania wzorów profilu DNA) w stosunku do B.C.
- 7 Do wniosku załączono następujące dokumenty: kserokopię postanowienia o przedstawieniu zarzutów B.C. jako podejrzanej; a także kserokopię oświadczenia, w którym B.C. nie wyraża zgody na poddanie się daktyloskopii, fotografowaniu i pobieraniu wzorów profilu DNA. Pozostałych dokumentów zawartych w aktach sprawy nie przedstawiono sądowi odsyłającemu.

Zwięzłe przedstawienie uzasadnienia wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

W przedmiocie pytania pierwszego

- 8 Pytanie pierwsze zadano, mając na względzie kwestię, czy sposób sformułowania prawa krajowego może prowadzić do wniosku – zgodnie z kryteriami prawa Unii – że co do zasady prawo krajowe dopuszcza przetwarzanie danych genetycznych i biometrycznych dla policyjnych potrzeb. Wątpliwości te opierają się na dokonanych przez krajowego prawodawcę w art. 25 ust. 3 i art. 25a ZMWR

wyborze, by powołać się na rozporządzenie 2016/679, a nie na dyrektywę 2016/680.

- 9 Zgodnie z art. 2 ust. 2 lit. d) rozporządzenia 2016/679 nie ma ono zastosowania do przetwarzania danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych.
- 10 Zgodnie z art. 1 ust. 1 dyrektywy 2016/680 jej celem jest określenie reguł w celu ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych. W konsekwencji to właśnie dyrektywa 2016/680, a nie rozporządzenie 2016/679, jest aktem prawnym, który należało transponować w art. 22 ust. 3 i art. 25a ZMWR.
- 11 Podobnie w art. 9 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 wyraźnie zakazano przetwarzania danych genetycznych i biometrycznych w celu jednoznacznego zidentyfikowania osoby fizycznej, zaś w art. 9 ust. 2 wskazano określone wyjątki, wśród których nie wymieniono zapobiegania przestępczości [dziedzinę tę wyraźnie wyłącza w art. 2 ust. 2 lit. d)].
- 12 Odpowiednio, art. 10 dyrektywy 2016/680 wyraźnie dopuszcza przetwarzanie danych genetycznych i biometrycznych, przy przestrzeganiu określonych warunków.
- 13 W zakresie, w jakim celem art. 25 ust. 3 i art. 25a ZMWR jest dopuszczenie, a nie zakazanie, przetwarzania tych danych, ponownie należy stwierdzić, że dyrektywa 2016/680, a nie rozporządzenie 2016/679, jest aktem prawnym, który należało transponować w art. 22 ust. 3 i art. 25a ZMWR.
- 14 Zgodnie z art. 25a ZMWR przetwarzanie danych biometrycznych i genetycznych jest dopuszczone wyłącznie na warunkach określonych w art. 9 rozporządzenia 2016/679 lub w art. 51 Zakon za zasztit na licznite danni.
- 15 Równocześnie całego rozporządzenia nie stosuje się do ścigania karnego – art. 2 ust. 2 lit. d). Poza tym, w art. 9 rozporządzenia wyraźnie zakazano przetwarzania danych genetycznych i biometrycznych; wyłączenia określone w art. 9 ust. 2 nie odnoszą się do rejestracji policyjnej.
- 16 Podobnie art. 51 Zakon za zasztit na licznite danni nie może sam stanowić podstawy dopuszczenia przetwarzania danych genetycznych i biometrycznych. Sytuacja taka ma miejsce w zakresie, w jakim przepis ten dopuszcza to przetwarzanie, jeśli przewidziano je w prawie krajowym lub w prawie Unii.
- 17 Odnośnie do tego, czy przewidziano je w prawie krajowym, sąd odsyłający powinien skonfrontować art. 25a i art. 68 ZMWR. W tym celu powinien najpierw ustalić dokładne znaczenie art. 25a ZMWR – a w szczególności, czy można

przyjąć, że transponowano w nim nie rozporządzenie 2016/679 – jak wyraźnie wskazano – lecz dyrektywę 2016/680, tak jak należało to uczynić.

- 18 Odnośnie do tego, czy przetwarzanie przewidziano w prawie Unii, to odpowiedź niewątpliwie jest twierdząca, mając na względzie art. 10 dyrektywy 2016/680; przy tym przepis ten nie ma bezpośredniego zastosowania, lecz powinien być transponowany. W związku z czym ponownie powstaje kwestia, czy nie można przyjąć, że został on wystarczająco ważnie transponowany w art. 25 ust. 3 i art. 25a ZMWR.
- 19 W związku z tym sąd odsyłający zwraca się o wyjaśnienia do Trybunału w odniesieniu do prawnego znaczenia tego niedokładnego wskazania aktu prawa Unii w transponującej ustawie krajowej. W szczególności, czy wskazanie w prawie krajowym art. 9 rozporządzenia 2016/679, który nie ma zastosowania do rejestracji policyjnej i nie dopuszcza przetwarzania danych genetycznych i biometrycznych do celów karnych, może prowadzić do wniosku, że niemniej takie przetwarzanie jest dopuszczalne w zakresie, w jakim inny akt prawny Unii, a mianowicie dyrektywa 2016/680, w jej art. 10, jasno dopuszcza takie przetwarzanie, pomimo że przepis ten nie został wskazany w prawie krajowym.
- 20 Należy uwzględnić, że art. 10 dyrektywy nie ma skutku bezpośredniego w zakresie, w jakim przepis ten nakłada obowiązki na osoby fizyczne. Powinien on być transponowany w prawie krajowym. Czy można przyjąć, że dokonano prawidłowej transpozycji, jeśli w tym prawie krajowym powołano się na art. 9 rozporządzenia 2016/679, a nie na art. 10 dyrektywy 2016/680?
- 21 Należy mieć na względzie, że niewątpliwie bułgarski prawodawca zamierzał przestrzegać prawa Unii. Z tego punktu widzenia istnieje zwykły błąd. W zakresie swego brzmienia transponujący tekst faktycznie odpowiada (lub przynajmniej powinien odpowiadać – co jest przedmiotem pytania trzeciego i czwartego) art. 10 dyrektywy 2016/680, pomimo że nie wskazano wyraźnie tego przepisu. Mając na względzie to brzmienie i niezależnie od powołania się na art. 9 rozporządzenia 2016/679, czy można jednak przyjąć, że ważnie transponowano art. 10 dyrektywy 2016/680?

W przedmiocie pytania drugiego

- 22 Pytanie drugie jest ściśle związane z pytaniem pierwszym. W szczególności, nawet jeśli sąd krajowy – po udzieleniu wyjaśnień przez Trybunał w odniesieniu do pytania pierwszego – dokona takiej wykładni art. 25 ust. 3 i art. 25a ZMWR, że uzna prawidłowość transpozycji art. 10 dyrektywy 2016/680, odpowiednio, uzna istnienie ważnej wewnętrznej podstawy ustawowej do przetwarzania danych genetycznych i biometrycznych, to czy zapewni przestrzeganie wymogu określonego w art. 10 lit. a) dyrektywy 2016/680, by to przetwarzanie było dozwolone zgodnie z prawem państwa członkowskiego[?]
- 23 Zgodnie z art. 3 [pkt] 1 dyrektywy 2016/680 dane związane z fizjologiczną i genetyczną tożsamością określonej osoby fizycznej stanowią dane osobowe.

Zgodnie z art. 3 [pkt] 2 dyrektywy 2016/680 przez przetwarzanie rozumie się również zbieranie danych. A zatem poprzez fotografowanie, daktyloskopię i pobieranie wzoru profilu DNA przetwarza się dane osobowe danej osoby fizycznej.

- 24 Zgodnie z art. 10 dyrektywy 2016/680 ustanowiono szczególną ochronę kategorii danych, które można otrzymać poprzez fotografowanie, daktyloskopię i pobieranie wzoru profilu DNA, a mianowicie „danych genetycznych, danych biometrycznych”. Ta szczególna ochrona ma kilka aspektów, z których jeden, określony w lit. a), wymaga, by przetwarzanie danych było „dopuszczone [...] prawem państwa członkowskiego”.
- 25 Sama istota przetwarzania danych osobowych, szczególnie wrażliwych, tak jak dane osobowe wymienione w art. 10 dyrektywy 2016/680, stanowi ingerencję w sferę prawną osoby fizycznej, a mianowicie narusza jej integralność osobistą określoną w art. 3 karty. Z tego względu przymusowe fotografowanie, daktyloskopia i pobieranie wzorów profilu DNA narusza art. 3 karty. Prawo do ochrony danych osobowych jest chronione na mocy art. 8 karty. Prawa te – określone w art. 3 i 8 karty – mogą być ograniczane wyłącznie na warunkach określonych w art. 52 karty (motyw 104 dyrektywy 2016/680), przy czym należy spełnić określone wymogi. Zgodnie z pierwszym z tych wymogów takie ograniczenie powinno być przewidziane w prawie.
- 26 W konsekwencji zarówno art. 10 lit. a) dyrektywy 2016/680, jak i art. 52 karty ustanawiają wymóg, by zbieranie danych biometrycznych i genetycznych było przewidziane w prawie. Chodzi tu o ważne i jasne prawo krajowe. Powstaje kwestia, czy ten wymóg jest przestrzegany, w sytuacji gdy istnieje sprzeczność między art. 25a ZMWR, który – w zakresie, w jakim odniesiono się w nim do art. 9 rozporządzenia 2016/679, przynajmniej na pierwszy rzut oka – nie dopuszcza zbierania danych biometrycznych i genetycznych, a art. 68 ZMWR, który niewątpliwie je dopuszcza.
- 27 Z tego punktu widzenia, nawet w wypadku dokonania korekcyjnej wykładni, w ramach której sąd odsyłający przyjąłby, że sprzeczność istniejąca w prawie krajowym może być przewyżczona poprzez wywód, że prawo krajowe dopuszcza przetwarzanie danych biometrycznych i genetycznych dla celów rejestracji policyjnej, to jest jednak niewątpliwie, że wywód ten byłby rezultatem nie jasnego i jednoznacznego przepisu prawa, lecz rezultatem złożonej korekcyjnej wykładni, osiągniętej po udzieleniu odpowiedzi na odesłanie prejudycjalne. Czy ta niejasność prawa krajowego spełnia wymóg określony w art. 52 karty, by ograniczenie praw, o których mowa w art. 3 i 8 karty, było przewidziane w prawie?

W przedmiocie pytania trzeciego

- 28 Zgodnie z art. 6 lit. a) dyrektywy 2016/680 dane osobowe mogą być przetwarzane dla celów przeciwdziałania przestępczości w odniesieniu do osób, co do których

istnieją poważne podstawy, by przypuszczać, że popełniły one lub zamierzają popełnić czyn zabroniony. Motyw 31 zdanie trzecie wskazuje, że przetwarzanie danych osobowych osób, które są podejrzane o popełnienie przestępstwa, lecz nie są skazane, nie powinno stać na przeszkodzie stosowaniu zasady domniemania niewinności. W konsekwencji zastosowanie ma art. 48 karty, który wskazuje, że każdego oskarżonego uważa się za niewinnego, dopóki jego wina nie zostanie stwierdzona zgodnie z prawem.

- 29 Tymczasem prawo krajowe – art. 68 ZMWR – nie przewiduje przeprowadzenia przez sąd jakiegokolwiek kontroli dotyczącej istnienia takich poważnych podstaw. Przeciwnie – wystarcza, że prokurator lub inny organ, który prowadzi ściganie karne, postawił zarzuty danej osobie jako podejrzanemu.
- 30 Równocześnie prawo krajowe dotyczące postawienia danej osobie zarzutów jako podejrzanemu – art. 219 ust. 1 NPK – wskazuje, że niezbędne jest zgromadzenie „wystarczających dowodów winy danej osoby”. Nie jest pewne, czy określone w art. 219 ust. 1 NPK kryterium „wystarczających dowodów” odpowiada określonemu w art. 6 lit. a) dyrektywy 2016/680 kryterium „poważnych podstaw, by przypuszczać, że [dane osoby] popełniły lub zamierzają popełnić czyn zabroniony”. Należy raczej przyjąć, że dla przetwarzania danych biometrycznych i genetycznych niezbędne są dowody bardziej przekonujące od dowodów niezbędnych do postawienia zarzutów danej osobie jako podejrzanemu – w zakresie, w jakim to postawienie zarzutów ma na celu powiadomienie danej osoby o dotyczących jej podejrzeniach, a także umożliwienie jej obrony.
- 31 W tym kontekście, zgodnie z art. 68 ZMWR, jedynie prokurator (lub organ prowadzący dochodzenie – śledczy, policjant prowadzący dochodzenie) może dokonać oceny, czy faktycznie istnieją dowody [„wystarczające dowody”, o których mowa w art. 219 NPK, i „poważne podstawy”, o których mowa w art. 6 lit. a) dyrektywy 2016/680]. Sąd jest pozbawiony takiej możliwości. A mianowicie, zgodnie z art. 68 ZMWR dla sądu wystarczające jest stwierdzenie, że dana osoba jest podejrzana o popełnienie umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego. Sąd nie ma właściwości, aby przeprowadzić ocenę, czy istnieją dowody (wystarczające lub poważne) na poparcie tych zarzutów; nie ma on również faktycznej możliwości przeprowadzenia takiej oceny ze względu na to, że w rzeczywistości nie ma dostępu do akt sprawy – otrzymuje on wyłącznie odpis postanowienia o postawieniu zarzutów danej osobie jako podejrzanemu i oświadczenie o odmowie zgody na gromadzenie danych.
- 32 Zadaniem sądu jest – po upewnieniu się, że dana osoba jest podejrzana o popełnienie umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego i odmówiła dobrowolnego udostępnienia danych biometrycznych i genetycznych (poddania się fotografowaniu, daktyloskopii i pobieraniu wzoru profilu DNA) – nakazanie przymusowego przeprowadzenia tych czynności.
- 33 W związku z tym powstaje kwestia, czy krajowy standard określony w art. 219 ust. 1 NPK, dotyczący „wystarczających dowodów”, odpowiada standardowi

określonymu w art. 6 lit. a) dyrektywy 2016/680, dotyczącemu „poważnych podstaw, by przypuszczać, że [dane osoby] popełniły lub zamierzają popełnić czyn zabroniony”.

- 34 W związku z tym powstaje również kwestia, czy sąd odsyłający – jeśli orzeknie w przedmiocie wniosku określonego w art. 68 ust. 5 NPK – zapewni przestrzeganie art. 47 i 48 karty. A mianowicie, czy osoba, która odmówiła dobrowolnego udostępnienia danych osobowych (fotografowania, daktyloskopii i pobierania wzoru profilu DNA), otrzyma ochronę określoną w art. 47 karty – wyrażającą się w możliwości skorzystania ze skutecznego środka prawnego przed sądem; a także czy zapewnione zostanie przestrzeganie domniemania niewinności, o którym mowa w art. 48 karty. Pytania te zadaje się w zakresie, w jakim sąd nie dysponuje aktami sprawy i nie może dokonać oceny dotyczącej istnienia „wystarczających dowodów”, o których mowa w art. 219 NPK, lub „poważnych podstaw”, o których mowa w art. 6 lit. a) dyrektywy 2016/680.

W przedmiocie pytania czwartego

- 35 W art. 4 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2016/680 wskazano, że dane osobowe są zbierane w konkretnych, wyraźnych i uzasadnionych celach. W art. 8 ust. 2 uściślono, że w prawie państwa członkowskiego należy wskazać zarówno ogólne, jak i konkretne cele przetwarzania. W motywie 26 zdanie szóste wskazano, że wyraźne, uzasadnione i określone w momencie zbierania danych osobowych powinny być w szczególności konkretne cele ich przetwarzania.
- 36 W art. 4 ust. 1 lit. c) i art. 8 ust. 1 dyrektywy 2016/680 wskazano, że zbieranie danych osobowych nie powinno być nadmierne w stosunku do celów, dla których są one przetwarzane. Podobnie sformułowano również motyw 26 zdanie ósme i dziewiąte. Konkretnie, w odniesieniu do danych danych biometrycznych i genetycznych, w art. 10 dyrektywy 2016/680 uściślono, że ich przetwarzanie jest dozwolne wyłącznie, gdy jest to „bezwzględnie niezbędne”.
- 37 Na podstawie tych przepisów można wywieść, że w prawie krajowym należy ustanowić wymóg przeprowadzenia określonej oceny – przed przystąpieniem do zbierania danych biometrycznych i genetycznych poprzez fotografowanie, daktyloskopię i pobieranie wzoru profilu DNA. Ocena ta powinna obejmować kwestię, czy można przystąpić do takiego zbierania danych, a także kwestię, czy taka ocena powinna obejmować wszystkie powyższe czynności. Równocześnie rejestracja policyjna w trybie art. 68 ZMWR ma obowiązkowo zastosowanie do wszystkich podejrzanych o popełnienie przestępstw umyślnych, ściganych z oskarżenia publicznego, a także ma zastosowanie obowiązkowo do wszystkich trzech rodzajów zbierania danych osobowych – fotografowania, daktyloskopii i pobierania wzoru profilu DNA.
- 38 Jedyne wskazanie dotyczy ogólnych celów tego przetwarzania – realizowania działalności informacyjnej (art. 18 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ZMWR), w celu wykonania zadań Ministerstwo na wytresznite raboti (art. 25 ust. 1 w związku

z art. 6), w tym ochrony bezpieczeństwa narodowego, zapobiegania przestępczości i utrzymania porządku publicznego. Nie istnieje wymóg ustawy dotyczący określenia konkretnej potrzeby, aby przystąpić do zbierania danych biometrycznych i genetycznych. Nie istnieje wymóg dotyczący oceny, czy wszystkie te dane są niezbędne, czy też część z nich byłaby wystarczająca.

- 39 Z art. 10 dyrektywy 2016/680 można wywnioskować, że zbieranie danych biometrycznych i genetycznych powinno być wyjątkiem, dopuszczalnym po prawidłowym uzasadnieniu potrzeby w zakresie, w jakim wskazano, że powinno ono być „bezwzględnie niezbędne”. Tymczasem w prawie krajowym przyjęto, że zbieranie tych danych jest ogólną regułą, mającą zastosowanie do wszystkich podejrzanych o popełnienie umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego.
- 40 W związku z tym powstaje kwestia, czy taki warunek – by dana osoba była podejrzana o popełnienie umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego – jest wystarczający, aby przyjąć, że zapewniono przestrzeganie wymogów określonych w art. 10, art. 4 ust. 1 lit. a) i c) oraz art. 8 ust. 1 i 2 dyrektywy 2016/680.